

– відсутність технологічної бази для розвитку нанотехнологій.

Розвиток та підтримка інновацій, в тому числі у сфері нанотехнологій, допоможе Україні у подоланні відставання у науково-технічному прогресі. Сприятливі вирішенню даної проблеми можуть такі заходи:

– організація виставок нанотехнологій з залученням вітчизняних і зарубіжних інвесторів, власників підприємств, які впроваджують у своє виробництво нанотехнології. Дані заходи сприяють зближенню науки та виробництва;

– виділення державних коштів на бюджетні місця у вищих навчальних закладах для спеціалістів у сфері нанотехнологій;

– залучення інвесторів та надання їм пільг стосовно виплати податків;

– залучення вищих навчальних закладів (організація конкурсів для студентів та аспірантів на найкращі наукові ідеї, пошук та відбір існуючих розробок та сприяння їх реалізації і т.д.);

– співпраця України з іншими державами, які мають більший досвід розвитку нанотехнологій, зокрема, обмін досвідом між підприємствами і інститутами;

– створення технічної бази для розвитку нанотехнологій;

– збільшення державних інвестицій.

Отже, Україна має потенціал для інноваційного розвитку в сфері нанотехнологій. В більшій мірі роль у цьому процесі все ж відіграє держава. Нашій країні необхідний чіткий план інноваційного розвитку та матеріальна база для цього.

Література

1. Таланчук П. Становлення й розвиток нанотехнологій у світі і в Україні: використання інтелектуального капіталу, тенденції розвитку / П. Таланчук. – Університет «Україна», 2009.

Вікторія Волошин

Тернопільський національний економічний університет

УДОСКОНАЛЕННЯ КЛАСИФІКАЦІЇ ВИТРАТ ЗА СТАТТЯМИ КАЛЬКУЛЯЦІЇ ПІДПРИЄМСТВ ХАРЧОВОЇ ГАЛУЗІ

Сучасні умови господарювання підприємств харчової промисловості обумовлюють зростання ролі управлінського обліку, який надає інформацію значно більшу за повнотою, обсягом, аналітичними і контрольними можливостями, ніж фінансовий облік, оскільки інформації останнього

недостатньо для внутрішніх потреб управління формуванням собівартості продукції.

На протязі останніх років вченими-економістами та бухгалтерами-практиками вносились різні пропозиції щодо вдосконалення існуючої класифікації витрат у різних галузях промисловості. Необхідно відмітити, що більшість авторів вирішували питання доцільності, обґрунтованості та правомірності включення певних видів витрат до собівартості продукції, проте проблеми зміни загальних принципів формування собівартості та групування витрат на виробництво залишалися невирішеними.

В умовах використання національних стандартів бухгалтерського обліку обчислення собівартості продукції харчових підприємств є складним процесом, який пов'язаний із обліком об'ємної і різноманітної номенклатури витрат. При ринкових відносинах, коли собівартість стає внутрішнім показником, необхідно так систематизувати витрати, щоб можна було оптимізувати кількість статей, спростити методику розрахунку витрат, їх розподіл на окремі види продукції і в той же час одержувати необхідну інформацію для управління собівартістю [1].

Оскільки витрати на виробництво відрізняються за складом, економічним призначенням, питомою вагою у виготовленні продукції, залежністю від обсягів випуску, то це зумовлює групування витрат за певними ознаками. Як у вітчизняній, так і в зарубіжній економічній літературі не існує єдиної думки щодо термінології, кількості та складу ознак класифікації виробничих витрат.

Облік витрат у фінансовому напрямку здійснюється за економічними елементами. Згідно П(С)БО 16 "Витрати", витрати операційної діяльності групуються за такими елементами:

- матеріальні витрати;
- витрати на оплату праці;
- відрахування на соціальні заходи;
- амортизація;
- інші операційні витрати [3].

Проте, в умовах дії національних стандартів номенклатура калькуляційних статей витрат харчових підприємств повинна зазнати певних змін, зокрема зі складу виробничої собівартості повинні бути виключені загальногосподарські витрати, інші виробничі витрати (витрати на стандартизацію, технічну інформацію, науково-дослідні роботи, рекламу та ін.), поза виробничі витрати, які обумовлені потребами реалізації продукції.

Згідно П(С)БО 16 кожне підприємство має право розробляти і використовувати для управління свою номенклатуру статей витрат. З метою створення умов для зручності практичного застосування треба розробити статті витрат у такій кількості і складі, в яких є реальна потреба на даному

підприємстві. Для харчових підприємств, відповідно вимог П(С)БО 16, рекомендовано застосовувати таку номенклатуру калькуляційних статей:

- сировина і матеріали;
- основна і додаткова заробітна плата;
- відрахування на соціальні заходи;
- загально виробничі витрати.

Проведене дослідження дозволяє запропонувати при калькулюванні виробничої собівартості продукції згідно специфіки виробництва такі статті:

- сировина;
- основні матеріали і напівфабрикати;
- допоміжні і пакувальні матеріали;
- витрати і втрати по тарі;
- паливо, енергія і вода на технологічні цілі;
- витрати на оплату праці виробничих працівників;
- відрахування на соціальні заходи;
- витрати на утримання та експлуатацію машин і обладнання;
- загальновиробничі витрати.

Застосування такої номенклатури статей при обліку витрат на виробництво дозволяє на харчових підприємствах, по-перше, посилити контроль за дійсними витратами на виробництво; по-друге, покращити і розширити економічний аналіз витрат для виявлення резервів їх зниження; і по-третє, одержати обґрунтовану інформацію про виробничі витрати, необхідну для ефективного управління виробництвом в умовах подальшого розвитку ринкових відносин [2].

Отже, врахування економічних, організаційних, галузевих особливостей технологічного процесу сприятиме побудові обліку витрат на харчових підприємствах у відповідності до характеру організації виробництва і потреб управління господарською діяльністю.

Література

1. Ластовецький В. О. Проблеми галузевого обліку // Бухгалтерський облік і аудит. - 2012. - № 9. - с. 29-32.
2. Марєви Т. Методи обліку витрат і калькулювання собівартості продукції // Бухгалтерський облік і аудит. - 2011. - № 12. - с. 19-25.
3. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 16 "Витрати, затверджене Наказом Міністерства фінансів України від 31 грудня 1999р. №318. [Електронний ресурс] – Режим доступу: www.vobu.com.ua .